

gánh sản khoai cho đẩy bữa, đẩy sức ăn sức lớn của con cháu mà buồn quá. Giờ ở thành phố, ngô khoai sản thành quà, ăn cho vui miệng thôi chứ mấy người ăn nó thay cơm...

Ấy thế mà, vừa hé ra, thủ trưởng đã đập cho tôi bời. Tuần sau tôi sẽ cho cậu đến một nơi, đồng bào ở đó vẫn đào củ mài lấp bữa đấy!

Ngát im re không nói gì, cũng không dám nghĩ nữa. Thủ trưởng là người kiệm lời, nhưng đã nói ra lời nào thì cứ như trời như buộc. Mà thật lạ, tận mắt anh thấy thủ trưởng cạn cả bát rượu thóc nhà lão trưởng khu sau cuộc họp ở ủy ban huyện. Ai bảo rượu vào lời ra là sai bét. Thủ trưởng của hẳn, rượu vào, lời bị chôn sâu, cùng lắm mới nói, hoặc là thờ dài. Rượu thóc Yên Sơn là thứ rượu chết người, uống cũng chết, mà không uống cũng chết. Lái xe là không được uống rượu, một giọt cũng không được uống. Không rượu mà luyện thuyên thì câu chuyện cũng nhạt nhẽo. Ngặt nổi đường xa, không nói thì càng xa. Cả hành trình dài thế, ngoài mấy bác dân tộc thọc tay vào nách lưng thũng về bản, thầy trò hẳn chẳng gặp ai. Ngược chiều thi thoảng có vài con ngựa gày giờ xương như thể sắn đấy có thể rút ra mà nấu cao. Hồi bảy chín, nghe nói bọn tàu giễu qua phố huyện trong cảnh vườn không nhà trống. Hẳn có ông chú họ đánh trận bị thương ở nông trường chè mà xe vừa đi qua, kể. Chúng nó lưng lửng tăng với pháo. Lính ta, tinh nhuệ thì hiếm mà tân binh thì cũng mỏng.